

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyň: a) J. K., b) Z. M., c) M. P., zastoupená JUDr. Kamilem Jelínkem, Ph.D., advokátem se sídlem Dominikánské náměstí 656/2, Brno, proti žalované: **Městská část Praha – Šeberov**, se sídlem K Hrnčířům 160, Praha 4, zastoupená JUDr. Vladimírou Knoblochovou, DiS., advokátkou se sídlem Vinohradská 938/37, Praha 2, o ochraně před nezákonným zásahem, o kasační stížnosti žalobkyně c) proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2024, č. j. 8 A 135/2023 - 35,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá .

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně c) v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta společná žaloba tří žalobkyň na ochranu před nezákonným zásahem. Nezákonný zásah spatřovaly v tom, že zastupitelstvo Městské části Praha – Šeberov (žalované) přijalo na svém 20. zasedání konaném dne 20. 6. 2022 usnesení č. 6/20/2020 ZMČ, kterým bylo schváleno podání připomínek (této městské části) ke zveřejněnému návrhu Metropolitního plánu a starostka pověřena podáním připomínek a odesláním tohoto usnesení Hlavnímu městu Praze. Žalobkyně uvedly, že jsou spoluvlastnicemi pozemků parc. č. XA, XB, XC a XD, vše v k. ú. Š., zapsaných v katastru nemovitostí na LV XE.

Ve vztahu k těmto pozemkům zastupitelstvo žalované v příloze usnesení navrhl, aby byly v Metropolitním plánu ponechány jako nezastavitelné. Žalobkyně měly za to, že vznesením těchto připomínek ze strany žalované byly zkráceny na svých právech, především na právu vlastnickém. Požadovaly proto, aby bylo v tomto bodu napadené usnesení žalované zrušeno.

[2] Při posouzení věci dospěl městský soud k závěru, že pouhé uplatnění připomínky k návrhu územního plánu ze strany městské části není způsobilé zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobkyně, byť se tato připomínka týká pozemků v jejich spoluvlastnictví. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013 č. j. 8 Aps 2/2013 - 71, v němž soud deklaroval, že *„dotčené osoby mají v průběhu pořizování územního plánu právo uplatnit své námítky či připomínky, jejichž vypořádání orgánem přijímajícím napadené opatření obecné povahy může být následně posouzeno soudem v řízení podle § 101a násl. s. ř. s.“* Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě nespokojenosti s výslednou podobou Metropolitního plánu mohou žalobkyně podat návrh na jeho zrušení nebo jeho části, přičemž správní soud je oprávněn přezkoumávat také proces jeho přijímání včetně zákonnosti schválení či vypořádání námitek. Z citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je pak podle městského soudu zřejmé, že schválení územního plánu usnesením zastupitelstva nepředstavuje zásah, nýbrž jde o součást procesu přijímání opatření obecné povahy. Městský soud tak souhlasí se žalovanou, že pokud zásahem nejsou jednotlivé dílčí procesní a jiné úkony, které zastupitelstvo obce činí v průběhu přijímání územního plánu, tím spíše nelze za zásah považovat pouhé uplatnění námitek či připomínky podané k návrhu na opatření obecné povahy.

[3] Výše uvedený závěr pak dle názoru městského soudu podporuje i nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2634/18 ze dne 15. 1. 2019, v němž Ústavní soud dovodil, že není v rozporu s ústavním pořádkem, pokud lze proti opatření obecné povahy brojit výlučně návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s., nikoliv zásahovou žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. Městský soud proto uzavřel, že podanou žalobu je nutno odmítnout pro nepřipustnost v souladu s § 85 s. ř. s., neboť případnou obranu žalobkyni poskytuje zmiňované řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy.

[4] Kasační stížnost podala žalobkyně c) [dále jen „stěžovatelka“] z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítala, že městský soud posoudil její zásahovou žalobu pouze povrchně a směřuje ve svých úvahách dvě různé věci. Stěžovatelka nebrojí proti Metropolitnímu plánu, ten ostatně ještě ani nebyl přijat, ba ani proti uplatnění námitek či připomínek, jež byla podána žalovanou k návrhu na opatření obecné povahy. Má však za to, že její veřejná subjektivní práva byla zasažena již samotným usnesením zastupitelstva městské části, na jehož základě byla připomínka ze strany žalované k Metropolitnímu plánu podána. Podle jejího názoru se ohledně jejích pozemků jedná o zásah, který byl zaměřen přímo proti ní, přičemž tento zásah byl nezákonný. Přímé zkrácení na právech spatřuje v tom, že po podání připomínky musela pozastavit spolupráci s investorem a poklesla cena jejích pozemků. Stěžovatelka přitom měla legitimní očekávání, že její pozemky budou zařazeny do zastavitelných ploch, neboť ve všech „předběžných verzích“ Metropolitního plánu tomu tak bylo.

pokračování

[5] Výše uvedené však městský soud zcela přehlédl. Kvůli tomu pak dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že stěžovatelka brojí proti opatření obecné povahy a žalobu nesprávně odmítl. Stěžovatelka proto navrhla, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení z hlediska uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. K věci předeseílá, že stěžovatelka *ratio decidendi* napadeného usnesení poněkud dezinterpretuje a polemizuje poté se závěry, které městský soud neučinil. Především je nutno popřít její tvrzení, že městský soud posuzoval jako nezákonný zásah budoucí opatření obecné povahy. To odporuje odst. [1] napadeného usnesení, který vychází z petitu žaloby. Předmět řízení posoudil městský soud zcela správně. Pokud dále poukazoval na možnost podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Metropolitního plánu, učinil tak pouze v souvislosti s odkazem na zásadu subsidiarity, jež se uplatňuje ve správním soudnictví a jež vychází z premisy, že ochrana proti úkonům veřejné správy se poskytuje zásadně na samém konci správního procesu, tedy zpravidla až proti konečnému rozhodnutí ve věci (zde proti opatření obecné povahy), nikoliv proti dílčím úkonům, jež správní orgán v řízení činí, byť by i ty mohly zasáhnout do práv adresáta.

[7] V projednávané věci je přitom nutno vzít navíc v úvahu i skutečnost, že napadený úkon neučinilo Hlavní město Praha, jakožto zadavatel územního plánu, ale jeho městská část, která má v procesu pořizování územního plánu postavení (dotčené) osoby a v daném případě vznesla k návrhu územního plánu připomínky ve smyslu § 52 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Její postavení je v tomto směru dokonce slabší než postavení stěžovatelky, která může v dané věci vznášet nejen připomínky, ale i námitky podle § 52 odst. 2 stavebního zákona. Nejvyšší správní soud proto při posuzování věci akcentuje spíše další tezi, o níž městský soud opřel svoje rozhodnutí, tedy to, že usnesení zastupitelstva žalované o připomínkách k návrhu územního plánu není způsobilé jakkoliv zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. V této souvislosti je nutno připomenout, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem je podmíněna takovým úkonem správního orgánu, který má vrchnostenskou povahu, tedy autoritativně ukládá adresátu povinnost něco konat, něčeho se zdržet, či něco strpět. Schválení usnesení zastupitelstva městské části ve věci podání připomínek k návrhu územního plánu však takovou povahu zjevně nemá, žádnou povinnost stěžovatelce neukládá a zastupitelstvo zde jako správní orgán vůbec nevystupuje.

[8] Podmínkou meritorního projednání zásahové žaloby je *plausibilní tvrzení* žalobce o přímém zkrácení na právech úkonem správního orgánu, který není rozhodnutím a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu zasaženo. S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatelka povinnosti *plausibilního tvrzení* nedostála, a proto měla být její žaloba odmítnuta spíše podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. než podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tato drobná korekce aplikovaného ustanovení však na zákonnosti napadeného usnesení ničeho nemění.

[9] Kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[10] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaná byla ve věci úspěšná, má tedy právo na náhradu nákladů řízení, nicméně její zástupkyně neučinila ve věci žádný úkon právní služby a jiné náklady řízení nejsou doloženy. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. února 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu